

MISE

Jiří Poskočil

ALFA

OLYMPIA

MISE
ALFA

Jiří Poskočil

OLYMPIA
PRAHA

Copyright © Jiří Poskočil, 2011

1. vydání © Nakladatelství Olympia, a. s., 2011

ISBN 978-80-7376-276-6

Děkuji všem příznivcům sci-fi za zájem o předchozí sbírky a věřím, že ani tato je nezklame. Děkuji také své ženě Lucii za občasnou korekturu mých textů, ale také za její mnohdy podnětné názory. Děkuji své rodině, svým přátelům čtenářům za zájem o mou tvorbu. A děkuji ostatně i mé svébytné kočce Riki, jež mi věrně lehává při psaní na klíně, nevědouc o svém bezelstném přispění.

Schizofrenik

1. Pouhopouhá iluze, vznášející se mimo cokoliv živého.
2. Skrytá myšlenka, hlodající v hlavě a upozorňující o svém záměru.
3. Druhé já, rovnocenné s tím prvním – rozdvojená osobnost.
4. Dominantní přesvědčení o ztrátě původní identity, vyvolávající pochybnosti o svém původním já.
5. Člověka ovládá nové já, nová osobnost.

Nejprve zmasakroval svou blízkou rodinu, pár přátel a pak se vydal na útěk, při kterém ve vraždění pokračoval. Brzy se jeho pověst roznesla a policie začala pečlivě pátrat. Stopy byly více než jasné. To když byl třeba u benzinové pumpy nalezen podřezaný prodavač nebo v bytě uškrcená stařenka, i podpálená ubytovna dělníků byla jeho vizitkou.

Nejraději ale vraždil z dálky, ze zálohy. Byl výborný střelec. Vlastnil malorážku s teleskopickým hledím. Vyhlédl si oběť, kterou pak třeba i před očima její rodiny zastřelil jednou ranou do hlavy ze vzdálenosti, odkud nemohl být ani slyšet výstřel, natož aby mohli spatřit jeho. Takto se vyžíval v pomstě společnosti, která z něho, podle něj samého, udělala to, čím byl.

Na svědomí měl již čtrnáct vražd, když se rozhodl trochu si užít. Celý den sledoval mladou ženu, a když se vracela večer ze zaměstnání, počkal si na ni v jedné tmavší uličce. Jeho záměr byl zcela patrný. Přepočítal se ale v předpokladu,

že to celé proběhne hladce jako jeho ostatní činy. Když se na ni vrhl, oslepila ho nejprve dávka pepřového spreje, který nosila oběť v ruce vždy, když se vracela domů za tmy.

Pozadu odtápál dále od ní. Prozíravá žena ale neváhala, sebrala ze země kus cihly a vši silou udeřila oslepeného útočníka do hlavy. Ten se ihned skácel k zemi. Když se probral, bylo kolem již mnoho policejních vozů a doktor ze záchranky právě konstatoval, že měl štěstí, neboť je to jen slabý otřes mozku. Výslechu je schopen. Ocítl se tedy na policii, kde ho brzy identifikovali jako hledaného mnohonásobného vraha a podle toho s ním bylo i dále nakládáno. Tedy bez jakýchkoliv jemností.

A nyní seděl Chose Chesus Can don Bela v lavici obžalovaného, s pouty na rukou i nohou, a se svěřenou hlavou se chystal vyslechnout si verdikt soudu. Když ho soudce vyzval, aby povstal, s ledovým klidem vyslechl jeho slova: „... odsuzuje se k trestu smrti.“ A když ho následně stráž odváděla ze soudní síně, se zákeřným posměškem se zadíval na Viktorii Morisovou, která zapříčinila jeho dopadení. Náhle změnil svůj škleb v zamračení a pohledem probodl vedle stojícího Viktoriina přítele Johna Simonse. Vypadalo to, jako by mu chtěl něco říct. Jako by se chtěl k němu nahnout a zašeptat mu něco do ucha. Strážci byli ale nemilosrdní a nedovolili Chosemu jediný pohyb směřující jinam nežli ke dveřím síně. Z Dallasu byl Chose eskortován do státní texaské věznice v Houstonu. Zde ho čekal měsíc do popravy elektrickým proudem.

Měsíc uběhl jako voda. Když vedli Choseho do místnosti s elektrickým křeslem, byl na něm vidět stejný klid jako při vyřčení rozsudku. Pečlivě ho připoutali, na hlavu mu nasadili přilbu a do úst vložili krátký dřevěný roubík. Mezi desítkami přihlížejících, zpravidla pozůstalých jeho obětí, stál

i John Simons. Chose si ho moc dobře všiml. Nespouštěl z Johna svůj zrak, a když popravčí zatahl za páku vysokého napětí a vpustil do Choseho proud, i v poslední chvíli, kdy v něm mohl ještě být život, upíral na něj zrak. Po chvíli cukání se z Choseho zakouřilo. Bylo po všem. Pozůstali se rozešli, ale John stál dál, dosud uchvácen touto nevšední podívanou. Stále měl před očima ten jeho pohled.

„Je po něm, Viki,“ řekl John, když se vrátil domů.

Viktorie zareagovala po svém: „Hm. To je dobře.“ Viděla, že jí poprava asi dost otrásla. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Ale jo,“ odpověděl John. Jeho citlivá a mírumilovná duše dostala tvrdý zásah.

Zásah realitou dnešního světa plného bolesti, utrpení, nenávisti a nakonec i smrti.

„Pojď ke mně,“ pochlácholila ho, když viděla jeho nemizující rozčarování. Objala ho.

„Budu OK,“ řekl John po chvíli. „Vyspím se a zítra si na to ani nevzpomenu.“

To si však Johnny jen myslel. Neměl ani nejmenší tušení, jak se brzy změní jeho život.

Tu noc nespal dobře. Ve snech ho stále pronásledoval Choseho bodavý pohled jak ze soudní síně, tak z elektrického křesla. Stále se mu snažil cosi říct. Johnny ale nerozuměl. Když ráno vstal, byl ospalý a celý rozbolavělý od nočního zápasu sama se sebou. V práci byl sice unavený, ale zaměstnal se natolik, že na Choseho takřka zapomněl. Lidé ho znali jako velice vlídného, milého a vstřícného člověka. Nikdy by neublížil mouše, nezvýšil hlas na někoho jiného. Dnes se ale cítil podrážděně. Bylo to dozajista tím nevyspáním. Večer byl tak unavený, že jen prohodil pár slov s Viktorií a šel si lehnout. Další noc nebyla o moc lepší. Znovu ho pronásledo-

val svým pohledem Chose a něco říkal. Johnny slyšel i hlas, ale slovům odporného Portorikánce porozumět nemohl.

Nazítří ráno vypadal John již zbědovaně. Poprvé v životě se mu stalo, že někomu vynadal. Byla to kolegyně Suzan, která potřebovala s čímsi pomoci. John se ale zrovna trápil s něčím jiným. Zakřiknutá Suzan pak odešla se slzami na krajíčku. Johnny si toho všiml. Svěsil hlavu a obličej si položil do dlaní. Co to děláš? ptal se sám sebe. Chvilí zpytoval svědomí a pak se rychle zvedl a pospíchal za Suzan.

„Suzan,“ oslovil ji. S trhnutím se otočila. „Přišel jsem,“ s melancholickým úsměvem prudce vydechl, „abych se ti omluvil. Víš, poslední dvě noci jsem se skoro nevyspal a jsem z toho takový podrážděný. Prosím, promiň.“

Suzan se na něj zadívala a pomalu jí mizel z očí zármutek z té scény před chvílí. Pak ho pohladila po vlasech a řekla: „To nic, Johne. Víím, že takový nejsi. Přece tě znám.“

„No, právě,“ přisvědčil. „Tak ještě jednou promiň,“ dodal, vrátil se zpět na své místo a dál pracoval.

Večer doma si Johnovy zvláštní nálady všimla i Viktorie. Byl roztěkaný, skoro neurotický, neodpovídal na její otázky. Vždy se po chvíli zeptal znovu, jako by ji ani neposlouchal. Zatímco se ho Viktorie snažila rozptýlit, v jeho nitru probíhal boj. Nenáviděl Choseho Chesuse Cana don Belu z celého srdce, ale přesto na něj musel myslet a snažit se pochopit jeho činy – vraždy. S přemáháním odpovídal Viktorii mile, a když ji pak objal, sklouzla mu dlaň po jejích vlasech až na krk. Cítil, jak se mu svírají prsty. V poslední chvíli dal ruku z jejího krku pryč. Kdyby to neudělal, asi by ji začal škrtit. Viktorie si ničeho nevšimla. Šli spát.

Tentokrát ve snu Chosemu porozuměl. To, co mu řekl, ho doslova probudilo. Zpocený a rozklepaný se probral. Zrychleně dýchal. Zadíval se na mladé tělo spící vedle něho. Měl

bych tě zabít, pomyslel si a vzápětí se té myšlenky zhrozil. Co to říkám? Vždyť ji miluji! říkal si. Znovu se na Viktorii podíval. Ty můžeš za mou smrt. Ty jsi zavinila, že mě chytili, začal jí v duchu vyčítat.

„Ne!“ řekl polohlasně. Uvědomil si, že myslí jako Chose. Posadil se na posteli a šeptal: „Miluji Viktorii. Miluji. A tebe, ty bastarde, tebe nenávidím! Zmiz! Miluji Viktorii...“

Po čtvrt hodinové očistě myslí si lehl a znovu usnul. I ve zbytku noci ho ve snech Chose nabádal k vraždě Viktorie a dával jí za vinu svou smrt. Johny se ale již neprobudil. Až ráno.

Když přišel do kuchyně na snídani a Viktorie si všimla jeho pytlů pod očima, doslova se lekla.

„Co se děje, Johne? Proč jsi takový nevyspalý?“

John se na ni zadíval tak, že to chvíli vypadalo, jako by ji žádal o pomoc, a vzápětí, jako by ji nenáviděl.

„Mám sny,“ řekl John po chvíli. „Hrozné sny, které mě budí ze spaní.“

„Johne,“ přivinula si Viktorie jeho hlavu k sobě.

Ten den nešel John do práce, ale k psychiatrovi. Dvě hodiny s ním rozmlouval. Další schůzku si domluvil na příští den odpoledne. Od lékaře zamířil přes lékárnu rovnou domů. Lehl si, vzal si silné prášky na spaní a konečně se bezesně vyspal. Probudil se asi v devět večer. Viktorie zrovna koukala na televizi v obýváku. John se tiše zvedl a zamířil za ní. Když se plížil kolem kuchyňské linky, zahlédl velký lesklý nůž. Zastavil se a pozorně si ho prohlížel. Po chvilce stál již za Viktorií, která nic netušila. John se na ni chvíli díval, bez dechu, pak se široce rozpráhl a jeho paže padaly směrem k Viktorii jako dvě kladiva.

Ozvalo se tupé žuchnutí. Viktorie vyskočila a leknutím sotva popadala dech. John měl ruce stále ještě položené na

místech, kam dopadly, vedle Viktoriiniých ramen, a smál se. Pak se mu podlomily nohy a on přešel ze smíchu do pláče. Viktorie se uklidňovala. Hleděla napůl vyděšeně a napůl zmateně na trosku, která ještě před pár dny bývala tím milým Johnem, od kterého se nedalo očekávat nic jiného než důvěra a láska. Oběhla gauč a poklekla k němu. V tu chvíli John zvedl hlavu a pohlédl na ni.

Viktorie odskočila a přeběhl jí mráz po zádech. Z Johnova pohledu poznala cosi děsivého. Díval se na ni úplně stejně jako tehdy Chose v soudní síni. Po chvíli ten výraz zmizel a John jí padl tváří do klína. Pomalu ho hladila a konejšila. Na jeho divný pohled brzy zapomněla. John si vzal znovu prášky a prospal celou noc.

Dopoledne se nic zvláštního nedělo. John se cítil chvíli jako Chose, chvíli jako starý hodný John Simons. Ten stále ještě převažoval. Snažil se zápolit s vrahem Chosem, který odkrajoval místo v Johnově duši. Boj to byl ale těžký. Odpoledne se John vydal znovu k lékaři. Znovu mu vyličil, co se událo, znovu byl chvíli Johnem a chvíli Chosem, ale přibývalo času, kdy oba navzájem splývali a nebyli od sebe k rozeznání. Psychiatr předepsal Johnovi další léky – sedativa – a objednal ho na druhý den ráno.

Když přišla Viktorie domů, našla Johna v obýváku, jak sedí na gauči před televizí a ocílkou brousí velký kuchyňský nůž. Nejprve se lekla. Pak si ale všimla dalších nožů a došlo jí, že je to zcela jinak.

„Ahoj, Viki,“ řekl úplně normálně John. Vypadal docela jako dříve. Všiml si, s jakou nedůvěrou pohlíží Viktorie na hromádku nožů na stolku. „Ááh. Říkal jsem si, že by už potřebovaly nabrousit,“ vysvětlil. „V kuchyni už nebyl jediný ostrý nůž.“ Políbil Viktorii na tvář. Jedním tahem shrábl nože a uložil je do šuplete.

Celý večer probíhal jako za starých časů. John byl vlídný, milý a pozorný, stále se usmíval a s Viktorií mile žertoval. Alespoň jí to tak připadalo. Co však neviděla, byly Johnovy pohledy, když byla od něj odvrácená. Byly nenávistné, jako by ji chtěl zabít. Než ulehl, opět se naládoval prášky na spaní, takže se probudil až ráno.

V době, kdy John ještě spal, zvonil v obýváku telefon. Viktorie byla zrovna ve sprše, takže hovor vzal záznamník. Když vyšla jen v županu a všimla si blikající kontrolky, pustila vzkaz. Ozvalo se pípnutí a pak se představil Johnův psychiatr. Chtěl hovořit s Viktorií. Ta ihned vytočila nadiktované číslo a vzápětí se ozval mužský hlas.

„To jsem rád, že vás slyším, slečno,“ řekl psychiatr. „Chtěl jsem vás jen varovat.“ Viktorie naslouchala beze slůvka odporu. „Diagnostikoval jsem u Johna psychózu. Jejím spouštěčem byla zřejmě poprava Choseho Cana don Bely, již se John zúčastnil. Tato psychóza se u něj projevuje schizofrenními stavy, ve kterých si John myslí, že je Chose, a činí vás zodpovědnou za „svou“ smrt. Zároveň se ale jako John této myšlence brání. Chtěl jsem vám jen říct, že v Johnově a i vašem vlastním zájmu je, abyste na čas odešla z jeho blízkosti. Nasadil jsem mu sice tvrdou a těžkou léčbu, ovšem než jeho tělo začne plně reagovat na medikamenty, uplyne ještě pár dní. To mě přivádí k otázce. Nevšimla jste si na něm v posledních hodinách něčeho zvláštního?“

„Viktorie zalapala po dechu a s vyschlými ústy popsala lékaři včerejší večer.

„Dobře,“ řekl psychiatr. „Johnovi o našem rozhovoru neříkejte. Udělejte, co jsem vám poradil, a kdyby něco, zavolejte na toto číslo.“

Oba se rozloučili a Viktorie položila sluchátko. Zmatečně hleděla na těch pár číslic v poznámkovém bloku. Utrhla

papír, zkontrolovala, jestli John spí, a když viděla že ano, oblékla se, zabalila si nejdůležitější věci a vytratila se z bytu. Na stole nechala Johnovi krátký dopis.

John vstal po další bezesné noci, ale když už nyní bděl a nebyl pod vlivem prášků, začal se Chose znovu objevovat. Než došel John do obývacího pokoje, stačil se s ním ještě pohádat. Pak uviděl dopis. Vyndal z obálky papír a četl. Řádky mu ubíhaly před očima, nakonec mu ruka s dopisem klesla a papír se houpavě snesl na zem.

Dopis byl smyšlený. Stálo v něm, že Viktoriina matka onemocněla a Viktorie musela na pár dní odcestovat za ní.

„Proč mi to ale nemohla říct sama? To musí být asi opravdu vážné,“ říkalo Johnovo „já“. Pak si všiml blikajícího světélka na záznamníku a pustil vzkaz. Uslyšel hlas svého lékaře, zprávu určenou Viktorii. Zapomněla ji v tom spěchu smazat. Choseho „já“ vše okamžitě pochopilo. Chose byl rozzlobený a díky tomu i silnější než John. Vyrázil ven z bytu na schůzku s lékařem. Když tam tak ležel a říkal mu nyní to, co chtěl lékař slyšet, mluvil už pouze on. John už neměl sílu zápasit.

„Tak co říkáte, doktore?“ zeptal se Chose nakonec se zvláštním pohledem.

„No, Johne, musím uznat, že se váš stav lepší rychleji, než jsem doufal.“

„Ale já nejsem John,“ zasmál se Chose a chvíli čekal na doktorovu reakci.

Když si psychiatr vše uvědomil, bylo již příliš pozdě. Chose už držel v ruce velký kuchyňský nůž, čerstvě nabroušený, a než stačil doktor cokoli udělat, ležel na zemi s nožem v srdci. Chose se na něj shůry podíval a jen tiše řekl: „To máš za to, že jsi varoval tu couru.“ Pak odešel jakoby nic.

Na cestě od doktora navštívil Chose obchod se zbraněmi,

a když si vybral odstřelovací pušku, odvděčil se prodavači dalším nožem. Ten skončil tentokrát mezi lopatkami.

S malorážkou přes rameno vykročil Chose dál. Na ulici naskočil do nezamčeného otlučeného cadillacu. Chvilí spojoval dráty pod volantem, a když starý osmiválec hlasitě zaburácel, sešlápl plyn a uháněl na první dallaskou výpadovku z města. Protože měl Johna přečteného, věděl dobře, kam míří. Jeho cílem bylo venkovské sídlo Viktoriiny matky. Po hodině jízdy byl na místě. Zastavil na malé vyvýšenině asi půl kilometru od domu. Vůz nemohl být vidět a v křoviskách ani Chose. Sňal z ramena malorážku a zalehl. Teleskopické hledí s křížem uprostřed jezdilo po celém domě. Až pak, když už byl Chose nervózní, vyšla Viktorie ven. Neváhal. Okamžitě zacílil na její hlavu. Když se křížek nacházel přímo na ní, Chose znejistěl. Znovu ho začal přemáhat John.

Tělem probíhalo šubání. Chvilí vítězil John, chvíli zase Chose. Tělo vysílené povely dvou osobností začalo ztrácet cit. Pak se v koutcích očí objevily slzy. Tekly po tvářích. Ruce však dál jako v křeči mířily přímo na Viktoriinu hlavu. Popotáhl a zamrkal. Že by John vyhrál? Prst na spoušti se chvěl...

Náhle se ozval výstřel.

Zrada

V zahradě, této vlahé oáze života, bylo naprosté ticho. Jen jemné přesypání písku bylo možno zaslechnout, když člověk přestal dýchat. Byly to na den dva měsíce, kdy skončil všemožný lomoz, křik, všudypřítomná mračna prachu. Špičatý stín se začínal prodlužovat a prořezávat jemnou harmonii mezi okrasnými keři a jezírky s vodou. Pozdní odpoledne budilo klidný dojem jen zdánlivě. Odkudsi se ozvaly rychlé kroky.

Chvátal. Vlastně skoro běžel. Byl jako hrot šípu, do něhož ze zadu tlačí masa těch nejnepochopitelnějších pocitů promísených pachutí strachu. Věděl, že ve zkoušce, kterou po staletích jeho lid změnil, dnes neobstál. Nedovedl si moc dobře představit, co bude následovat. To, co se čas od času stalo jeho předkům, se totiž neodehrálo v tom správném partu. Spěchal dlouhou palácovou chodbou, lemovanou vysokými kamennými sloupy, a tušil, že přijde něco hrozného. Utíkal před každým, kdo by se k němu jen přiblížil. Věřit nemohl už nikomu.

Když proběhl zahradou, spatřil svůj osud v celé své ohromně majestátní velikosti. Slunce se právě skrylo za její vrchol a paprsky, které pronikaly okolo, jí dávaly dojem čehosi nelidského, snad božského. Jeho hrobka se v celé své kráse třpytila jako ten největší drahokam, který mohlo lidské oko spatřit. Tutanchamon se rozběhl přímo k ní.

Jeden ze strážců spatřil prchajícího faraona. Neváhal

a rozběhl se za nejvyšším kněžím. Když ho objevil, vypravil ze sebe: „Můj pane. Faraon prchl do pyramidy. Máme ho zajmout?“ Ptal se, ale zároveň doufal, že kněží po něm tuto oběť nebude žádat. Moc dobře si uvědomoval, že pyramidu od jejího dostavění už ovládli zlí duchové, sluhové boží. A že pokud by stráž nebo kdokoliv jiný spáchal jakékoliv příkoří na jejích pánovi, jímž je nyní faraon, se zlou by se vracel. Kouzla a nadpřirozeno prohánějící se chodbami pyramidy mu nahánělo takový strach, že by raději opustil svou vlastní rukou svět, než aby tam vkročil proti vůli mocných duchů.

„Ne,“ řekl kněz. „Ponecháme faraona, ať činí podle své vůle. Teď odejdi.“ Strážný vmžiku zmizel. „To štěně,“ procedil kněz mezi zuby. „Jak by jen mohl vládnout, když se ani neumí postavit svým poddaným. Jeden hloupý závod, díky lehce zfalšované historické listině, a je v koncích. Ukamenoval ho měli. Hned. A ne ho nechat utéct. Pravda. Prozíravý je. To se mu musí nechat. Tušil, že mu hrozí nebezpečí. A utekl. Hmm. Ale na jak dlouho? V pyramidě bude jako v pasti. Vyhladoví... a bude zničen. Pak si ale uvědomil, že předpokládal Tutanchamonovu smrt již na závodisti, a tak je nyní pyramida připravena k pohřbu. Že v pyramidě jsou drahocenné dary, oběti a potraviny a... Pousmál se při pohledu na pyramidu, které se právě zavíral malý vchod na severní straně.

Mladý faraon byl uvnitř. Po spuštění uzavíracího zařízení se ocitl ve tmě, tichu, i vzduch se zdál být čím dál chladnější. Byl rád, že tak často navštěvoval stavbu budovy svého věčného odpočinku. Vydal se úzkou chodbou různě zahýbající se a postupně se svažující. Každíčký jeho krok znamenal jednu otázku, každá minuta vážnou obavu. A když uběhla hodina, sesul se zlomen k zemi. Na jeho nevinnou

mladou duši bylo příliš mnoho tlaku a ten si začal vybírat svou daň.

Tutanchamon musel zřejmě na malou chvíli vysílením ztratit vědomí. Srdce mu prudce bušilo, bál se jako nikdy předtím. Asi až teď si uvědomil, že celou tu dobu prochází chodbami jen po paměti, protože všude okolo se rozprostírala tma tmoucí. Neviděl si ani na špičku nosu. Ale co to? Najednou ucítil lehce štiplavý zápach dýmu. Sice skoro nepatrný, avšak skutečný. Zamyslel se. Pak se vyděsil. Od vchodu až po místo, kde omdlel, hořely předtím pochodně. Ale teď? Je tma.

Tutanchamon se pozorně zahleděl na všechny strany. A přece jen se po jeho levé ruce odněkud loudil tenoučký paprsek nepatrného světélka. Zvedl se a šel tím směrem. Neočekával naprosto nic, a proto to, co spatřil, bylo nad jeho chápání. Stál ve spodní komoře naplněné oběťmi všemožného živočišstva a potravin. Zdi kolem dokola byly popsané hieroglyfy. Začal číst a zřejmě se nudil, protože postoupil mnohem dál. Ten příběh, který nehodlal číst, byl jeho vlastní životopis. Ten znal. Pozastavil se až ve chvíli, kdy spatřil, jak je zde psáno, že jeho otec zemřel a tak dále. Na malou chvíli se zakoukal do prázdna. Vždyť jeho pyramida je takřka o dvacet metrů vyšší než ta, kterou nechal vystavět pro svůj věčný odpočinek jeho otec. Sebral jednu z loučí na stěně a vykročil číst do temného kouta. V tom příběhu mu bylo deset let a on začal vládnout.

Od samého Tutanchamonova nástupu na císařský trůn bylo snadné tušit, že slabou rukou vládnout bude. Tu pikle začali kout jeho blízcí, jimž chutě se sbíhaly na převeliké bohatství jeho. Nevědouce však, jak mladičkého hochy faraona odstraniti, vymysleli tito vychytralí mužové lest, kte-

ré nemohl nikdy uniknouti. Tu objevila se tajná písemnost upravující dávné zvyky a za všemožného kříšení staronový zvyk přiveden k životu byl. Tři léta cvičeno bylo množství mužů v nejlepším věku, aby jednoho dne svedl nejzdatnější z nich s faraonem závod, který by císař prohrál. A tak se i stalo. Jako nevyzrálé jablko uzřeli faraonovi poddaní svého pána a tuze se na něj rozčílili. Chtěli jej ihned zabít, avšak přemohl je zbylý respekt k němu, a uprchnout do paláce ho proto nechali. Faraon byl však tak vyděšený, že prchl do své pyramidy a zde se uzavřel. Mysleje, že zde je v bezpečí, uklidnil se trochu, ale strach neustal tolik, jak prve čekal. Prošel pak faraon labyrintem chodeb až k místu obětí a příběhu a započal číst. Dozvěděl se, že na konci příběhu se nesmírně vyděsí, a uprchl do horní komory, kde zřel připravený sarkofág čekající na něho. V tu chvíli, kdy tam tak stál, odnikud se objevili sluhové veleknězovi a faraona zavraždili.

Tutanchamon poznal v příběhu svůj vlastní osud a ne dbaje nebezpečí, které se právě dozvěděl, utíkal zvedající se chodbou vzhůru k pohřební komoře. Po nějaké době se dostal až do osvětlené místnosti, kde strnul. Kromě šperků a všemožných zbraní byl před ním prázdný sarkofág vystlaný okvětními plátky lotosu a o zeď opřený mistrně vybarvený alabastrový poklop. Faraonovi se začala podlamovat kolena. Cítil, že nit jeho života se blíží ke konci. Ten příběh, který před chvílí dočetl, mu již nedával žádné šance. Byl odsouzen k smrti.

Jak tam tak stál a vše pomalu vzdával, ucítil náhle na zádech cosi nepopsatelného. Bylo to nějaké vnuknutí. Vzápětí sjel rukou k pasu a nahmátl svou zlatou dýku, na kterou úplně zapomněl. Pevně sevřel v prstech její rukojeť, a když poznal pravou chvíli, prudce se otočil a ruku s dýkou vy-

mrštil před sebe. S vrcholným zděšením zjistil, že z temné chodby na něj hledí tři páry černých prázdných očí. Zlo a nenávisť, s jakou na něj jejich majitelé pohlíželi, ho přímo děsila. Báł se, třásl se, ale ze svého místa neustoupil ani přesto, že tři temné postavy tiše vykročily k němu. Jak se pomalu blížily, začal se v hrobní komoře šířit zatuchlý pach smrti.

Tutanchamon si nejprve myslel, že je to jen jeho pocit, ale když se muži přiblížili ještě víc, došlo mu, že smrtí páchnou oni. Ten v předu byl oděn podobně jako jiný velekněz. Avšak tvář byla faraonovi naprosto cizí. Druzí dva nesli v ruce balíčky, ze kterých vyčnívaly ostré předměty a smotané látky.

„Ustup,“ zahřměl hlas prvního přízraku.

A faraon, jako by ho vlastní nohy neposlouchaly, udělal několik kroků zpět. To stačilo na to, aby tři muži vykročili z úzké chodby a postavili se vedle sebe. Nyní, v jasném světle pochodní, jež osvětlovaly komoru, mohl mladý faraon vidět jejich tváře zcela zřetelně. Byli šerední, odření, vybledlí a jejich černé nenávislné oči ďábelsky jiskřily.

Faraonova udržovaná pleť změnila barvu do šediva. Krve by se v něm nedořezal. Ale stále ještě svíral pevně v obou rukou svou zlatou dýku, jejíž hrot směřoval doprostřed hrudi prvního kněze. Oči všech tří zažhnuly rudě, a zatímco si dva vzdálenější odložili a začali rozbalovat své náčiní, ten přední udělal několik kroků s roztaženými rukama směrem k vyděšenému Tutanchamonovi. Otevřel ústa, ze kterých se počala linout strašlivá temnota, jakou zná jen sama smrt. Na malou chvíli faraona ovinula a spoutala, ale on se z ní hned vymanil a poslal ruku s dýkou do srdce přízraku.

Onen prazvláštní strašidelný kněz sebou jen lehce cukl, sklonil hlavu k místu, kam se zabodl nůž, a ucouvl. Faraon